

THE POPULAR SYSTEM OF PERSONAL DENOMINATION USED IN SEVERAL VILLAGES FROM ȚARA CHIOARULUI – A NATIONAL IDENTIFICATION METHOD

Maria-Mara Ignat

**PhD Student, Technical University of Cluj-Napoca – Baia Mare North University
Center**

Abstract: Appeared as a necessity for the identification and individualization of the members of a community, the popular system of personal denomination has the role to emphasize that any individual lives in a community, they depends on someone permanently, thus being a part of a social aggregate.

This paper is intended to analyze the way in which the popular system of personal denomination refers to genealogies, reconstructs lineages, related groups, referring at the same time to crafts, social status and certain defects. Mentioning these considerations will have the whole purpose of marking down a new manner of individual presentation, different from the conventional name. On this regard, we aim to identify the denominative element standing on top of this system and also to observe the method through which the individual's first name will connect to factors such as: carrier's place of birth, toponyms from the village he is living in or his ancestors lived in, a personal or collective nickname etc. Thus, with the use of some sociological surveys, we aim to build a corpus of the first names from the villages Chiuzbaia, Dumbrăvița, Unguraș, Rus, Șindrești, Cărbunar, Chechiș, Groși, Satu Nou de Jos and Ocoliș. Analyzed in the context of the communities in which it was created, the popular system of personal denomination will represent a unique usefulness, because, on one side it will highlight the individuals' nexus to a well determined social group, and on the other side, the individualization inside the same group of those using the same first name and last name.

Keywords: popular system, genealogy, last name, first name, individualization.

1. Considerații introductive

Factor ordonator al vieții și activității omenești, numele, văzut ca modalitate de identificare și recunoaștere a tot ceea ce ne înconjoară, se înscrie pe lista principalelor preocupări din lumea onomasticii, fiind subiect de studiu pentru lingviști, filozofi, demografi, sociologi, antropologi.

Apărut ca o necesitate, actul denominativ este amintit încă de la începutul lumii când: „a pus Adam nume tuturor animalelor și tuturor păsărilor cerului și tuturor fiarelor sălbatice” (*Geneza* 2: 20). De atunci și până în prezent s-a observat că acest proces manifestă o permanentă modificare, numele înregistrând schimbări în funcție de semnificațiile atribuite, dar și de cultura în care apare.

În acest sens, studiul de față își propune să analizeze modalitatea în care sistemul popular de denotație personală face trimitere la genealogii, reconstituie filiații, grupuri înrudite, referindu-se, totodată, și la meserii, statut social sau la anumite defecte. Consemnarea acestor

considerente are ca scop notarea unei alte modalități de prezentare a individului, diferite de numele convențional. În acest sens, vom identifica elementul denominativ aflat în fruntea acestui sistem și, de asemenea, vom observa modalitatea în care prenumele individului se va raporta și la factori precum: locul de origine al purtătorului, toponimele din satul în care locuiește sau au locuit ascendenții acestuia, o poreclă individuală sau colectivă etc.

Corpus-ul a fost constituit în perioada noiembrie 2015 – aprilie 2016, în urma unor anchete sociolingvistice de teren, realizate de autoare. Ariile geografice cercetate aparțin zonei Chioarului, situate în sud-vestul județului Maramureș: satul Chiuzația, comuna Dumbrăvița cu localitățile: Unguraș, Rus, Șindrești, Cărbunar, Chechiș, precum și comuna Groși cu localitățile Satu Nou de Jos și Ocoliș.

2. Actul denominativ popular – o perspectivă socio- și psiholingvistică

Pentru a descoperi modalitatea în care sistemul onomastic funcționează în cadrul unei comunități lingvistice date, este nevoie de o aplicare a sociolingvisticii menită să pună în lumină simbolistica numelor, dar și sensurile pe care acestea le au în cadrul grupului social din care fac parte.

O comunitate lingvistică se diferențiază în cadrul unor „arii înconjurătoare” (Ruxăndoiu/Chițoran, *apud* Felecan O. 2011: 396), întrucât se definește prin existența acelorași idei și credințe, dar și prin utilizarea unui vocabular simplist, de bază. Conservarea la nivelul lexicului își va pune amprenta și asupra sistemului denominativ, prin folosirea unui inventar restrâns de prenume. Localitățile din Țara Chioarului aflate în discuție constituie o zonă geografică unitară, întrucât nu se remarcă granițe notabile care ar putea limita contactul lingvistic din cadrul grupului social, iar omogenitatea limbajului este dată atât de particularitățile lexicale care definesc graiul respectiv, cât și de obiceiurile și tradițiile locului, precum și de portul popular care evidențiază comunitatea în cadrul microregiunii Chioar.

Întrucât „socialul” este infiltrat în toate elementele comunicării și, implicit, în actul denominativ, fapt dovedit de prezența „unui sistem semiotic unitar”, raportat în permanență la normele gramaticale în baza cărora a fost creat, „alegerea numelor de botez are două motivații, ambele subiective: pe de o parte, există un substrat afectiv, dobândit pe parcursul experienței individuale, iar, pe de altă parte, apare o influență externă, ce are ca element hotărâtor factorul social și care se manifestă sincronic în funcție de anumite evenimente colective sau de modă”(Felecan O. 2011: 397).

Privit în perspectivă diacronică, actul denominativ înregistrează schimbări notabile, întrucât, înainte de 1989, mediul rural conserva o tradiție a numelui prin ocurențe ca *Ion, Maria, Gheorghe, Grigore, Dumitru, Vasile, Ana etc.*, alese în baza unor criterii precum cel calendaristic sau cel al continuității în cadrul familiilor. Însă apariția căsătoriilor mixte cu persoane din alte zone geografice, de alte naționalități sau confesiuni, dorința de schimbare apărută odată cu democrația sau adoptarea unor prenume străine reprezintă principalii factori care conferă noutate procesului denominativ, favorizând, astfel, apariția unei discontinuități în tradiția antroponomastică prin nume de botez ca: *Alexia, Amaia, Medeea, Vanesa, Denisa, Cristian, Denis, Darius, Elias, Tudor etc.* Așadar, actualmente, putem observa coexistența numelor de botez vechi, religioase – dovadă a coeziunii comunităților respective – cu prenume adoptate în trendul globalizării, ca de exemplu: *Cezar - Vasile, Aris - Ștefan, Ovidiu - Grigore etc.*

3. Metode de stabilire a identității persoanelor în comunitățile rurale din microregiunea Chioar

Asemănat cu modalitatea de identificare a popoarelor europene (elvețienii, francezii, maghiarii etc.), sistemul tradițional românesc de denotație personală înregistrează existența unui nume de familie și a unui nume de botez, cunoscut și sub denumirea de nume mic. La nivelul comunităților rurale, însă, se remarcă existența mai multor purtători ale aceluiași nume și prenume, iar acest fapt creează confuzii la nivelul identificării unui individ anume. În acest sens, sistemul popular de denotație personală constituie elementul ce va anula confuziile, facilitând recunoașterea persoanei în cauză.

Cu o însemnătate aparte în cadrul sistemului popular de denotație apare numele de botez sau prenumele. Acesta, bazându-se pe funcția sa de identificare, este singurul care se va raporta în permanență la aceeași persoană, întrucât „celelalte elemente ale formulei de denotație se schimbă, înlocuindu-se după circumstanțe sociale, familiale și economice în care e pus individul” (Dan 2006: 133).

Raportându-ne la distincția pe care Ștefan Pașca o face cu referire la sistemul oficial de denotație personală și cel popular, observăm că se remarcă „de la început două sisteme profund deosebite unul de celălalt:

1. un sistem oficial, reprezentat de documentele istorice, inclusiv actele oficiale contemporane, sistem uzitat în viața administrativă, în școală, armată etc., impus și susținut de necesități juridice – altădată – iar mai târziu și până astăzi menținut de codul civil;
2. un sistem popular, așa cum apare în graiurile nucleelor sociale, în discuția privitoare la indivizi sau la grupuri de indivizi, în afară de viața oficială” (Pașca 1936: 61).

Referindu-ne la sistemul oficial, practicat de instituțiile statului, remarcăm existența numelui de familie, moștenit din tată în fiu, urmat de unul până la trei prenume, ca de exemplu: *Onisim Gavril* (Ocoliş), *Gogea Rodica* (Cărbunar), *Avram Lavinia-Maria* (Chiuzbaia), *Pop Diana-Florina* (Unguraș) *Ignat Cristina-Irina-Maria* (Chechiș). De asemenea, apar și cazuri în care o persoană are două nume de familie, fie că așa le-a moștenit, fie că, la căsătorie, au fost păstrate atât numele soțului, cât și al soției: *Horje-Onisim* (Chechiș), *Pop-Babici* (Chiuzbaia), *Ardușatan-Zoicaș* (Groși). Raportat la vârsta subiecților numiți anterior: 67 de ani, 46 de ani, 32 de ani, 20, respectiv 10 ani, putem afirma că, impus de modernitate, prenumele dublu sau triplu reprezintă o practică relativ actuală ce are menirea de-a evidenția încă o dată persoana desemnată în cadrul grupului social din care face parte.

În mediul urban, confuziile referitoare la purtătorii aceluiași nume și prenume sunt anulate, de cele mai multe ori, de inițiala tatălui (*Borcuti V. Gheorghe*, *Borcuti I. Gheorghe*, *Borcuti D. Gheorghe*), însă când nici acest element nu reușește să anihileze neclaritățile, se apelează la distincția prin numerotare: *Breban Vasile I*, *Breban Vasile II*, *Breban Vasile III*. Așadar, regăsit toate documentele oficiale care vizând relațiile interumane sau cele dintre indivizi și societate, acest sistem antroponomastic oferă o ordine logică a celor desemnați.

Pe de altă parte, comunitățile din mediul rural înregistrează existența unui sistem propriu de identificare a indivizilor, unde numele de botez primează, în detrimentul celui de familie. Însă, deoarece simpla rostire a unui prenume nu este suficientă, acesta din urmă face trimitere la o serie de factori precum: prenumele tatălui, luat singur sau împreună cu prenumele bunicului; prenumele mamei, raportat sau nu la prenumele bunicii; prenumele soțului, sau, după caz, al soției; o poreclă sau un supranume etc. Exemplificăm în acest sens: *Avramu lu' Gheorghe* (Satu Nou de Jos), *Găvrila lu' Vasilea lu' Vasalie* (Ocoliş), *Parasca Ioanii* (Șindrești), *Dana lu' Ghița lu' Ion* (Chechiș), *Vasalia D'iurchii* (Chiuzbaia).

Numele propriu oficial „posedă numai facultatea de a desemna ceva, singularizând totodată” (Teiuș, *apud* Dan 2006: 136), însă forma populară pune în lumină faptul că un anumit individ se raportează în permanență la cineva, că el nu trăiește singur, ci în colectivitate, indicând, totodată, elemente ca: paternitatea, filiația, porecele sau calificativele celor desemnați. Așadar, ținând seamă de situația socială a desemnatului, sistemul popular de denotație personală reușește să ofere, într-un mod expresiv, câteva referințe benefice și indispensabile asupra grupului social din care acesta face parte.

Întrucât stabilirea genealogiei este fundamentală în momentul în care vorbim de existența unui sistem popular de denotație, elementul care stă la baza acestuia este prenumele tatălui raportat, desigur, la prenumele celui desemnat, însă, dacă nici acest prenume nu reușește să clarifice situația ambiguă, se recurge la prenumele antecesorilor tatălui (sau, foarte rar, ai mamei): prenumele bunicului sau al străbunicului, respectiv al bunicii sau al străbunicii. De asemenea, important este și locul de proveniență al înaintașilor, numele dat locului de sat în care locuiesc sau au locuit aceștia, o poreclă, o meserie etc.

Prin urmare, în comunitățile rurale, indivizii se raportează rar la sistemul oficial de denotație, folosind cu preponderență modalitățile populare de identificare. Așadar, analizând acest sistem popular de denotație, vom distinge câteva grupe importante:

A. La bărbați:

a. Grupa în care apare numele de familie:

- prenumele persoanei urmat de prenumele tatălui (sau al mamei) și numele de familie: *Sandi lu' Ion Ignat* (Chechiș), *Pavălu' Firońii lu' Pop* (Groși), *Șandoru' lu' Ionu' Trifului* (Cărbunar), *Ionu' Jofichii lu' Donca* (Chechiș) etc.
- prenumele persoanei urmat de numele de familie: *Grigorea lu' Gogea* (Cărbunar), *Mitru' lu' Hotea* (Dumbrăvița), *Valeru' Forișului* (Rus), *Nuțu' lu' Libotean* (Chiuzbaia) etc.

b. Grupa care vizează exclusiv stabilirea filiației, fiind cea mai numeroasă:

- prenumele persoanei urmat de cel al tatălui (sau al mamei), al bunicului (sau al bunicii) și al străbunicului, respectiv al străbunicii: *Mitru' lu' Grigorea lu' Mitru' lu' Ignat* (Chiuzbaia), *Sandu' Ilenii Jofichii lu' Șandor* (Chechiș), *Nelu' Văsălichii Mării lu' Pavăl* (Unguraș), *Găvrila lu' Ionu' Văsălichii Mart'ii* (Ocoliș), *Todoru' lu' Grigorea lu' Mitru lu' Andraș* (Chechiș), *Danu' lu' Milianu' lu' Ionu' Mării* (Chiuzbaia) etc.
- prenumele persoanei urmat de cel al tatălui (sau al mamei) și al bunicului (sau al bunicii): *Vasilea lu' Ionu' Păraschii* (Șindrești), *Vasilea lu' Ionu' Sofichii* (Chechiș), *Grigorea Frăsânii Mart'ii* (Chiuzbaia), *Nelu' Mării lu' Ion* (Satu Nou de Jos), *Flórea lu' Ionu' Savet'ii* (Chechiș), *Găvrila Sofichii lu' Ion* (Ocoliș), *Mitru' lu' Pavălu' lu' Avram* (Dumbrăvița), *Vasilea lu' Pavălu lu' Mitru* (Chiuzbaia), *Vasilea Ilenii lu' Todor* (Rus) etc.
- prenumele persoanei urmat de cel al tatălui sau al mamei: *Vasilea lu' Ion* (Ocoliș), *Vasilea Domńichii* (Chiuzbaia), *Ionu' lu' Fane* (Dumbrăvița), *Avramu' lu' Ion* (Satu Nou de Jos), *Ionu' Mării* (Șindrești), *Pavălu' Firońii* (Groși) etc.

c. Grupa care face referire la un toponim specific, indicând locul în care au locuit sau locuiesc atât persoanele desemnate, cât și înaintașii acestora:

- prenumele persoanei urmat de prenumele tatălui, al bunicului, respectiv, al bunicii și, uneori, al străbunicului sau al străbunicii, la care se adaugă toponimul specific: *Cosminu' lu' Ionu' d'e la Cruce* (Rus), *Pavălu' Ioanîi d'e după Dâmb* (Chiuzbaia), *Văsălica lu' Măriuca d'e după Râu* (Chechiș), *Leonir a lu' Sâmnionu' d'e la Râu* (Chechiș), *Mitru' lu' Vasalie d'in Gróape* (Chiuzbaia), *Ionu' Anîi d'in Dâmb* (Ocolîș), *Ionu' Todorului d'e la Biserică* (Unguraș), *Aritonu' lu' Găvrila din Hoștêze* (Chechiș) etc.
 - prenumele persoanei la care se adaugă toponimul specific: *Ioñel d'in Pustă* (Chechiș), *Mitruș d'in Fund* (Chechiș), *Viorel d'e pe Pujină* (Chiuzbaia), *Toma d'e pe Poca* (Chiuzbaia), *Sandu d'e la Fântâna Satului* (Satu Nou de Jos) etc.
- d. Grupa în care prenumele tatălui este urmat de funcția sau ocupația reprezentativă pentru unul din ascendenții acestuia: *Nelu' Mării Fătului* (Satu Nou de Jos), *Vasilea Mării Morarului* (Chiuzbaia), *Nușu' lu' Aurelu' Moașii* (Chiuzbaia) etc. De asemenea, amintim, în acest sens și folosirea strictă a prenumelui individului, urmat de meseria pe care o practică: *Viorel Poștașu'* (Groși), *Pamfil Depanatoru'* (Chiuzbaia), *Teofil Învățătoru'* (Chiuzbaia).
- e. Grupa în care prenumele individului este urmat de o poreclă sau de un supranume: *Nelu' Cucului* (Unguraș), *Ghița lu' Brișcă* (Dumbrăvița), *Găvrila Sufletului* (Groși), *Mihaiu' Cășului* (Chiuzbaia), *Mitru' Funduțu'* (Chechiș), *Petrică Borcanu'* (Chiuzbaia), *Dănuș Cătărețu'* (Unguraș), *Valer Ciatarășu'* (Rus), *Dănuș Bălău'* (Chechiș) etc.
- f. Grupa în care prenumele individului este urmat atât de prenumele tatălui sau al mamei, precum și de un termen care va indica originile acestora: *Găvrila Ioanîi Coruiencii* – venită din satul Coruia (Chiuzbaia), *Ionu' lu' Mărie Moroșanca* – venită din satul Mara (Unguraș), *Găvrila lu' Andrașu' Fernezanu'* – venit din Ferneziu (Chechiș) etc.

B. La femei:

Raportat la numele de botez femeiești, sistemul popular de denotație amintește existența aceluiași grupe ca la bărbați. În acest sens amintim:

- a. *Ileana lu' Donca* (Chechiș), *Măria lu' Pop* (Cărbunar), *Măria lu' Goja* (Dumbrăvița), *Samfira Libotenului* (Chiuzbaia) etc.
- b. *Saveta Jofichii lu' Ion* (Chechiș), *Ioana lu' Ionu' lu' Todor* (Șindrești), *Rodica lu' Vasilea Mării* (Cărbunar), *Ileana lu' Mitru lu' Ion* (Ocolîș), *Frăsâna Mart'ii lu' Vasalie* (Chiuzbaia), *Măriuca lu' Ionucu' Florichii* (Rus), *Mărioara Mart'ii Sofichii* (Dumbrăvița) etc.
- c. *Măria lu' Mitrică de pe Mal* (Chiuzbaia), *Onuca lu' Ion d'in Coastă* (Chechiș), *Ileana Catiții d'ntre Parauă* (Chechiș), *Ioana Mării din Capătu' Satului* (Cărbunar), *Rujica din Câmp* (Satu Nou de Jos) etc.
- d. *Ioana Anîi Fătului* (Ocolîș), *Aurica lu' Vasilea Morarului* (Chiuzbaia), *Onuca Notarășului* (Chechiș), *Cristina Fătului* (Chiuzbaia), *Raluca Dăscăliței* (Cărbunar) etc.
- e. *Măria Cucului* (Unguraș), *Petruța lu' Borcanu'* (Chiuzbaia), *Părasca Galad'ichii* (Rus), *Măria Îmbulzitului* (Chechiș) etc.

f. *Valentina lu' Măriuca Groșanca* (Chiuzbaia), *Mădălina lu' Măria Fereșt'ianca* (Unguraș), *Măriuca lu' Florica lu' Ignat din Chechiș* (Ocoliș) etc.

Situația acestor prenume feminine se modifică odată cu schimbarea, la căsătorie, a numelui de familie când, desemnată doar prin prenume, femeia „ia, de obicei, întregul șir denotativ al soțului” (Vișovan 2010: 228). De exemplu, dacă înainte de căsătorie s-a numit *Maria lu' Mitrica lu' Grigorea lu' Mitru lu' Ignat* (Chiuzbaia), aceasta va deveni *Maria lu' Ionuțu' lu' Sandi lu' Ionu' d'e la Râu* (Chechiș); de asemenea, prin căsătoria ei cu *Andrieu' lu' Țutu' lu' Ghenț, Ioana lu' Sabinu' Nuțu' D'iurchii* va deveni *Ioana lu' Andrieu lu' Țutu' lu' Ghenț* (Chiuzbaia). De remarcă este și faptul că există unele cazuri în care femeia nu este desemnată prin întregul șir denotativ prin care se identifică soțul, ci doar prin porecla acestuia: *Măria Îmbulzitului* (Chechiș) sau prin denumirea părții de sat în care locuiește acesta: *Viorica d'in Groape* (Chiuzbaia).

Am observat, deci, modalitatea în care comunitatea din mediul rural și-a creat un sistem personal de identificare a indivizilor prin intermediul unor șiruri lungi în care sunt prezentați înaintașii celor desemnați, dar și prin elemente care facilitează evidențierea persoanei în cauză: toponime specifice, meserii, defecte etc. Apariția nevoii de nou și de schimbare prilejuită de contactul sociocultural se manifestă și prin tendința vorbitorilor microregiunii Chioar de a reduce șirul denotativ, astfel că, potrivit informatorului Dumitru Avram din localitatea Chiuzbaia „tinerii nu mai au habar de-ai cui sunt, zic că doar nu-i important, își cunosc bunicii și, eventual, străbunicii și cred că asta este suficient”.

Este adevărat că cel mai adesea, în cadrul comunităților restrânse, unde membrii acesteia se cunosc, șirul denotativ nu-și mai găsește utilitatea, întrucât simpla numire a prenumelui persoanei însoțit de prenumele tatălui sau al mamei reușește să desemneze și să identifice individul dorit. Sigur că, în momentul în care persoana numită nu este cunoscută de conlocutor, se apelează, în vederea clarificării, la întregul șir denotativ și, uneori, chiar și la poreclă. Astfel, când un interlocutor care nu-l identifică pe Babiciu Dumitru din localitatea Chiuzbaia, acesta din urmă va fi numit: *Mitru' Anii lu' Găvrila Pandorului*, însă când cel desemnat este cunoscut, *Mitru' Pandorului* va elucida eventualele neconcordanțe.

Semnălam, de asemenea, și faptul că, într-adevăr, porecla se naște din „cuvinte prin care poporul lovește în năravul sau defectul cuiva” (Candrea, *apud* Felecan D. 2010: 187) fiind „rezultatul *actului de poreclire*, adică de atribuire a unui nume ultimei celui primit de către subiect prin *actul de botez*” (Felecan D. 2010: 186), însă în cadrul graiului funcția acesteia se reduce efectiv la actul numirii, fiind un alt mijloc de identificare a persoanei. În acest sens, Albert Dauzat (1925) afirmă referitor la porecle că „atribuite incidental indivizilor, ele au șansa de a fi acceptate ca distinctiv onomastic de către întreaga colectivitate ca și de către indivizii însăși, transformându-se astfel în astfel de supranume” (Dauzat, *apud* Dan 2006: 135). În asentimentul acestui cercetător francez este și Nicolae Felecan (2010: 90), care opinează că în lumea satelor, „atât pentru «numele provenit dintr-o caracteristică a aspectului exterior, a psihicului ori a unei alte trăsături», cât și pentru cel folosit drept «element de identificare», se folosește un singur cuvânt, *poreclă*, în timp ce oficialitățile utilizează doi termeni: *poreclă*, pentru primul caz și *supranume* pentru al doilea”. Astfel, modificarea poreclei în supranume și pierderea sensului său peiorativ facilitează încă o dată procedul recunoașterii unei persoane, satisfăcând, totodată unele exigențe sociale și antroponomastice.

Bazându-ne pe analiza de față, putem afirma că sistemul popular de denotație personală regăsit în localitățile cercetate de noi se distinge apreciabil de cel oficial, întrucât de la cele două elemente – nume de familie și nume de botez – se ajunge la un lung șir denotativ prin enumerarea înaintașilor, dar și prin evidențierea unor însușiri. De asemenea, putem observa că sistemul denotativ utilizat în localitățile aflate în discuție „se încadrează din punct de vedere

structural și funcțional în sistemul general antroponimic practicat pe întreg teritoriul României” (Vișovan 2010: 231), întrucât se raportează în permanență la prenumele individului, stabilind, totodată, atât genealogii, cât și proveniența acestuia la un grup social unitar.

Fiind un sistem caracterizat prin diversitate, remarcăm flexibilitate și implicație afectivă, dar și ușurința individualizării prin raportarea desemnatului la un anumit grup social din care face parte. Având o utilitate aparte în cadrul comunității în care a fost creat, sistemul popular de denotație personală coexistă cu cel oficial, însă acesta din urmă este folosit doar în cadrul instituțiilor de stat precum: școala, primăria, spitalul etc. Așadar, născut în interiorul colectivității cu scopul individualizării, sistemul denominativ popular confirmă faptul că a apărut și s-a implementat înaintea celui oficial, întrucât impune o adaptare îndelungată, timp în care sunt stabilite modalitățile prin care persoanele vor fi desemnate în funcție de caracteristicile lor definitorii.

4. Considerații finale

- 4.1. Analizând sistemul popular de denotație personală, se constată atât diversitatea acestuia prin bogăția expresivă de care dă dovadă, cât și verosimilitatea pe care o conferă numelor persoanelor prin funcția lor de identificare.
- 4.2. Din punct de vedere semantic, se poate remarca faptul că, de cele mai multe ori, prenumele persoanelor se raportează la ascendenții acestuia, în special la prenumele tatălui și al bunicului, facilitându-se, astfel, atât reconstituirea genealogiilor, cât și stabilirea filiațiilor. Prin urmare, structurile denominative rezultate vor avea drept scop atât dovedirea apartenenței indivizilor la un grup social unitar, cât și o subtilă caracterizare a acestora, întrucât „numele oamenilor le definește dintru început fizionomia morală” (Istrate 2000: 347).
- 4.3. Reflectând legătura directă a omului cu lumea în ansamblul ei, se observă atât conservarea unor nume tradiționale, de factură religioasă, cât și adoptarea altora din dorința de schimbare. Vechi sau nou, numele de botez este pus într-o permanentă legătură cu cineva demonstrând, pe de o parte, existența în colectivitate a celui numit, iar pe de altă parte necesitatea unui sistem popular eficace, menit să clarifice orice neconcordanță privitoare la cel desemnat.

Bibliografie

1. *Biblia sau Sfânta Scriptură*, 1975, București: Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române.
2. Dan, Ilie, 2006, *Studii de onomastică*, Iași: Editura Vasiliana.
3. Felecan, Daiana, 2010, *Aspecte ale polifoniei lingvistice*, București: Editura Tritonic.
4. Felecan, Oliviu, 2011. *Antroponimia maramureșeană – între tradiție și modernitate*. În *Confluente lingvistice și filologice*, Oliviu Felecan, Daiana Felecan (coordonatori), 395-410. Cluj-Napoca: Editura Mega.
5. Felecan, Nicolae, 2010. *Categoriile antroponimice: nume, supranume, poreclă*. În *Onomasticon. Studii despre nume și numire I*, Oliviu Felecan (coordonator), 81–120. Cluj-Napoca: Editura Mega.

6. Istrate, Mariana. 2000. *Numele propriu în textul narativ: aspecte ale onomasticii literare*. Cluj-Napoca: Editura Napoca Star.
7. Pașca, Ștefan, 1936: *Nume de persoane și nume de animale din Țara Oltului*, București.
8. Vișovan, S. Sorin, *Modalități de identificare a persoanelor în comunitățile rurale de pe Valea Izei (județul Maramureș)*. În *Onomasticon. Studii despre nume și numire I*, Oliviu Felecan (coordonator), 81–120. Cluj-Napoca: Editura Mega.

Acknowledgement: Maria-Mara Ignat, PhD Student, Technical University of Cluj-Napoca
– North University Center, Baia Mare